

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/46/2013
Identifikačné číslo spisu:	8012200367
Dátum vydania rozhodnutia:	11.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8012200367.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: Peter Horvát, Kukoreliho 396/12, Hanušovce nad Topľou, v čase vydania napadnutých správnych rozhodnutí podnikajúci pod obchodným menom Peter HORVÁT - PEMON, IČO: 33 264 040, právne zastúpený JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, M.R. Štefánika 171, Vranov nad Topľou, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Vázovova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1040507/1/105393/2012 zo dňa 28. februára 2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/50/2012-26 zo dňa 25. septembra 2012 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/50/2012-47 zo dňa 25. marca 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/50/2012-26 zo dňa 25. septembra 2012 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/50/2012-47 zo dňa 25. marca 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1040507/1/105393/2012 zo dňa 28.02.2012, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v kontrolovanom období (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Vranov nad Topľou č. 744/230/44310/2011/Vár zo dňa 02.11.2011. Týmto prvostupňovým rozhodnutím bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2008 v sume

11.186,28 €.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že povinnosťou žalobcu bolo predložiť okrem zmluvy o dielo so svojou dodávateľkou a faktúr aj iné dôkazy, ktorými by preukázal reálny obsah faktúr, ktorými deklaroval dodanie tovarov a služieb, čo žalobca ako kontrolovaný daňový subjekt nepreukázal a sám sa vystavil situácii, že predložené faktúry budú mať iba deklaratórny charakter bez reálneho obsahu. Ak žalobca správcovi dane ani žalovanému nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce reálny obsah faktúr, potom správca dane a žalovaný dospeli k správnenému záveru, že ide iba o deklarovanie dodania tovaru a služieb bez reálneho obsahu a žalobca ako kontrolovaný daňový subjekt neunesol v predmetnej veci dôkazné bremeno a to za situácie, keď si uplatnil nárok na odpočítane dane z pridanej hodnoty. Daň z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) je ľahko zneužíteľná, preto každý subjekt pri svojom podnikaní musí byť dostatočne predvídavý a obozretný, aby reálny obsah faktúr mohol preukázať aj inými dôkazmi pred daňovými orgánmi, čo žalobca nesporne nepreukázal.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby najvyšší súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 220 ods. 1 O.s.p. zmenil a žalobe vyhovel, alebo aby napadnutý prvostupňový rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania uviedol, že so zamietnutím žaloby nesúhlasí, pretože súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil skutkové zistenia a rozhodnutie súdu tak vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Žalobca podal žalobu na súd z toho dôvodu, že potvrdený platobný výmer správcu dane považuje za nesprávny a v rozpore so zákonom, najmä s § 2 zákona č. 511/1992 Zb. Taktiež nesúhlasí s tvrdeniami, ktoré sa týkajú jeho dodávateľky T. I., s ktorou mal v roku 2008 uzatvorenú zmluvu, predmetom ktorej boli stavebné, výkopové a zemné práce. Išlo o práce na rôznych stavbách na území Slovenska. Na vykonanie konkrétnych prác T. I. uzatvorila ďalšiu zmluvu so spoločnosťou ZBEREKO, spol. s r.o., ktorej úlohou bolo zabezpečiť pracovníkov na konkrétny výkon prác. Pretože išlo väčšinou o brigádnikov, vyplácala ich denne. Okrem toho na stavbe bola veľká migrácia. Práce však boli vykonané. Za výber zamestnancov zodpovedala spoločnosť ZBEREKO, spol. s r.o.. Tieto skutočnosti potvrdila aj T. I. vo svojom prehlásení, ktoré žalobca predložil správcovi dane. Akékoľvek trestné stíhanie T. I. so žalobcom nesúvisí. Žalobca bol v právnom vzťahu s T. I. a nie so spoločnosťou ZBEREKO, spol. s r.o., prípadne s ďalšími spoločnosťami.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že námietky uvedené v odvolaní sú v celom rozsahu totožné s námietkami žaloby a predtým odvolania proti dodatočnému platobnému výmeru. Preto žalovaný poukázal predovšetkým na obsah odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj na odôvodnenie rozsudku. Závery týchto rozhodnutí považuje za vecne správne, skutkovo a právne podložené, a to aj napriek námietke žalobcu, že súd vyhodnotil skutkové zistenia nesprávne. Daňové orgány, ako aj súd prvého stupňa v odôvodneniach rozhodnutí jasne uviedli rozsah zistených skutočností, spôsob ich vyhodnotenia a rámec ustanovení dotknutých právnych predpisov, v zmysle ktorých rozhodovali. Žalobca aj v podanom odvolaní len deklaruje vznik daňového výdavku, avšak bez toho, aby vecnú stránku (splnenie zákonných podmienok pre uznanie výdavku ako daňového výdavku) skutkovo a právne podložil. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k.1S/50/2012-26 zo dňa 25.09.2012 potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania

(§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil skutkový stav tak, ako ho podrobne popísal v odôvodnení rozsudku krajský súd a z ktorého v stručnosti vyplýva, že daňová kontrola na dani z pridanej hodnoty - I. štvrťrok až IV. štvrťrok 2008 sa u žalobcu začala dňa 31.01.2011. Žalobca si uplatnil nárok na odpočítanie dane na základe daňového priznania na DPH zo dňa 22.01.2009 vo vzťahu k zdaňovaciemu obdobiu IV. štvrťrok 2008. V daňovom priznaní uviedol, že došlo k dodaniu tovaru a služby podľa § 8 a § 9 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v kontrolovanom období (ďalej len zákon č. 222/2004 Z.z.), zdanené 10%, základ dane 2.453.823,-Sk, daň 466.226,-Sk, dodanie tovaru a služby a oslobodením od dane 114.953,-Sk, z toho podľa § 43 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 222/2004 Z.z., daň celkom vyčíslená sumou 466.226,-Sk, odpočítanie dane celkom podľa § 49 až § 54 zákona č. 222/2004 Z.z. v sume 377.431,-Sk, z toho podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. 19% - 377.431,-Sk, vlastná daňová povinnosť žalobcu bola vyčíslená sumou 88.795,-Sk.

Zo zápisnice o miestnom zisťovaní č. 744/320/6426/2011/DonM zo dňa 21.02.2011 vyplýva, že T. I. bola dodávateľom žalobcu, faktúry za IV. štvrťrok 2008 vyhotovila pre žalobcu osobne. V roku 2008 nezamestnávala žiadnych pracovníkov, ktorí práce uvedené na faktúrach vykonali. Práce boli vykonané sprostredkované spoločnosťou ZBEREKO, spol. s r.o., Košice. Jednotlivé stavebné práce ona osobne neprevzala, pričom nevedela uviesť osobu, ktorá predmetné stavebné práce prevzala. V rámci výkonu daňovej kontroly u daňového subjektu T. I. na DPH za III. a IV. štvrťrok 2008 bolo správcom dane ohľadom spoločnosti ZBEREKO, spol. s r.o., zistené, že predmetná spoločnosť žiadne práce pre daňový subjekt T. I. nevykonala a nevyhotovila žiadne faktúry. Zo zápisnice o ústnom pojednávaní č. 744/320/17388/2011/DonM zo dňa 16.05.2011 vyplýva, že T. I. vyhotovila faktúry pre žalobcu a stavebné práce boli vykonané sprostredkované, cez jej dodávateľov. Dožiadaním správcu dane bolo zistené, že spoločnosť ZBEREKO, spol. s r.o., podľa vyjadrenia konateľa p. T. iadne práce pre T. I. nevykonala a žiadne faktúry nevyhotovila. Zo zápisnice o ústnom pojednávaní č. 744/320/22382/2011/DonM zo dňa 15.06.2011 vyplýva, že žalobca nepredložil správcovi dane žiadne dôkazy k vykonaným stavebným prácam v zmysle faktúr. Predložil iba zmluvu o dielo zo dňa 31.01.2008 medzi ním a T. I.. To, že T. I. mala na vykonanie predmetných stavebných prác subdodávateľov, sa žalobca dozvedel až od správcu dane pri ústnom pojednávaní.

Zo správy Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Vranove nad Topľou, odbor kriminálnej polície zo dňa 22.06.2011 vyplýva, že v súvislosti s T. I. bol vypočutý konateľ spoločnosti ZBEREKO, spol. s r.o. a spoločnosti Košická stavebná, s.r.o., Ladislav Mrázko, ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že meno T. I. mu nič nehovorí, vyššie uvedené spoločnosti s T. I. nikdy nespolupracovali, a to ani v roku 2008. Po nahliadnutí do sporných faktúr uviedol, že tieto za ich spoločnosti nikto nevystavil, nepodpisal a oni používajú inú formu faktúry a pečiatky. Od p. I. nikdy žiadne neprevzal a ani sa s ňou nikdy nestretol.

Dňa 31.10.2011 bol so žalobcom prerokovaný protokol č. 744/320/41415/2011/Laka o výsledku zistenia daňovej kontroly, kde žalobca uviedol, že naďalej trvá na tom, že práce boli vykonané T. I., o čom predložil jej čestné prehlásenie. Žalobca nie je v žiadnom právnom vzťahu so spoločnosťami, s ktorými spolupracovala T. I.. Dodatočným platobným výmerom Daňového úradu Vranov nad Topľou č. 744/230/44310/2011/Vár zo dňa 02.11.2011 bola žalobcovi vyrubená DPH za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2008 v sume 11.186,28 €, keďže žalobca porušil § 49 ods. 1, 2 písm. a/ v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z., keď si uplatnil odpočítanie dane z faktúr, na základe ktorých nebol preukázaný nákup tovaru a služieb a preto mu správca dane nepriznal odpočítanie dane z predmetných faktúr. Žalovaný rozhodnutím č. 1040507/1/105393/2012 zo dňa 28.02.2012 napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.).

Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.).

Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (§ 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.).

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. predmetom dane je

- a) dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou,
- b) poskytnutie služby (ďalej len "dodanie služby") za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou,
- c) nadobudnutie tovaru za protihodnotu v tuzemsku z iného členského štátu Európskych spoločenstiev (ďalej len "členský štát"),
- d) dovoz tovaru do tuzemska.

Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. dodaním tovaru je

- a) prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník, ak tento zákon neustanovuje inak; na účely tohto zákona hmotným majetkom sú hnutelné a nehnuteľné veci, ako aj elektrina, plyn, voda, teplo, chlad a bankovky a mince, ak sa predávajú na zberateľské účely za inú cenu, ako je ich nominálna hodnota, alebo za inú cenu, ako je prepočet ich nominálnej hodnoty na slovenskú menu podľa kurzu vyhlasovaného Národnou bankou Slovenska,
- b) dodanie stavby alebo jej časti na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy,
- c) odovzdanie tovaru na základe nájomnej zmluvy, podľa ktorej sa vlastníctvo k predmetu nájomnej zmluvy nadobudne najneskôr pri zaplatení poslednej splátky.

Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b) ním uplatnená zo služieb a z tovarov dodaných s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4 a ním uplatnená z tovaru, pri ktorom je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 7 a 9,
- c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,

d) zaplatená správcom dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. Právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Prešove po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon č. 511/1992 Zb. obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie (§ 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (§ 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.).

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“.

Najvyšší súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu, že žalobca v konaní nepreukázal reálny obsah faktúr vystavených jeho dodávateľkou. Žalobca v konaní okrem faktúr a zmluvy o dielo s T. I. nepredložil žiadne iné dôkazy o tom, že dodávky tovaru a služieb deklarované na predmetných faktúrach boli uskutočnené. Avšak v priebehu daňovej kontroly preukazoval žalobca uskutočnenie predmetných prác len na základe faktúr a nevedel vierohodne preukázať na materiálnej báze reálne uskutočnenie prác prostredníctvom svojej dodávateľky T. I.. Správca dane vypočul T. I., ako aj jej subdodávateľov a vykonal rozsiahle šetrenie vo veci.

Žalobca neuniesol ani v administratívnom ani v súdnom konaní dôkazné bremeno a nebolo možné súhlasiť ani s jeho opakovanými odvolacími námietkami, keď neuviedol žiadne také skutočnosti, s ktorými by sa daňové orgány nevysporiadali. Dôkazné bremeno spočíva na daňovom subjekte a dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Aj keď faktúry obsahujú po formálnej stránke všetky predpísané

náležitosti, pre daňové účely musia byť skutočnosti na nich deklarované aj preukázateľné inými dôkazmi, čo v tomto prípade absentovalo.

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti, ktorá pre správcu dane v daňovom konaní ustanovuje povinnosť postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Bolo nesporne povinnosťou žalobcu predložiť dôkazy preukazujúce oprávnenosť jeho nároku na odpočet DPH (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.). Existencia samotnej faktúry nepostačuje. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre. Žalobca síce stále poukazuje na to, že bol v právnom vzťahu s T. I. a nie so spoločnosťou ZBEREKO, spol. s r.o., prípadne s ďalšími spoločnosťami. Žalobca mal byť natoľko obozretný a preveriť si svojich dodávateľov. Konateľ spoločnosti ZBEREKO, spol. s r.o., poprel, že by pre T. I. akékoľvek práce vykonával, alebo pre ňu vystavil faktúry. Prvostupňový súd správne uviedol, že daň z pridanej hodnoty je ľahko zneužiteľná, preto každý subjekt pri svojom podnikaní musí byť dostatočne predvídavý a obozretný, aby reálny obsah faktúr mohol preukázať aj inými dôkazmi pred daňovými orgánmi, čo žalobca nesporne nepreukázal. Nebola tak dodržaná ani Šiesta Smernica Rady, 77/388/EEC zo dňa 17.05.1977, ktorá zakladá spoločný systém DPH a podľa ktorej právo na odpočítanie dane sa nevzťahuje na daň, ktorá je splatná len z dôvodu jej uvedenia vo faktúre. Faktúry, ktoré predložil žalobca obsahovali len všeobecný popis zdaniteľného plnenia, ktoré je nepreskúmateľné.

Súd prvého stupňa sa dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v podanej žalobe, uviedol, že postup správnych orgánov oboch stupňov bol v súlade so zákonom. Podrobne vyhodnotil, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce reálny obsah faktúr. Skutkový stav zistený správcou dane a žalovaným, ktorých úlohou pri posudzovaní práva na odpočítanie DPH zo zdaniteľných obchodov deklarovaných predloženými faktúrami je vychádzať nielen z daňových dokladov predložených daňovým subjektom, ale aj zo zistení, či v nich neabsentuje materiálny podklad, bol podľa názoru senátu odvolacieho súdu dostatočne preukázaný a v rozhodnutiach náležite odôvodnený. Žalobca mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým zisteniam správcu dane a zaujať stanovisko.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny a v súlade so zákonom potvrdil. Rozhodnutia žalovaného a správcu dane obsahujú všetky zákonom požadované náležitosti, žalovaný pri hodnotení dôkazov postupoval v medziach zákona a logického uvažovania, všetky dôkazy hodnotil v ich vzájomnej súvislosti a prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Z týchto podstatných dôvodov napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/50/2012-26 zo dňa 25.09.2012 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/50/2012-47 zo dňa 25.03.2013 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobca v konaní nebol úspešný, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.